

ANONYMA

II

Κύπρι, τί μοι τρισσοὺς ἐφ' ἓνα σκοπὸν ἤλασας ἰούς,
 ἐν δὲ μιῇ ψυχῇ τρισσὰ πέπηγε βέλη;
 καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἔλκομαι· ἢ δ' ἀπονεύσω
 διστάζω, λάβρω δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

III

καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ εἰ βούλοιο κεραυνῷ
 βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἔλκε καὶ εἰς πελάγη·
 τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόθοις καὶ ἔρωτι δαμέντα
 οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

IV

οὐμὸς ἔρως παρ' ἐμοὶ μενέτω μόνω· ἦν δὲ πρὸς ἄλλους
 φοιτήση, μισῶ κοινὸν ἔρωτα, Κύπρι.

V

εἰς οἴων με πόθων λιμένα ξένον, ὦ Κύπρι, θεῖσα
 οὐκ ἔλεεῖς, καυτῇ πεῖραν ἔχουσα πόνων;
 ἢ μ' ἐθέλεις ἄτλητα παθεῖν καὶ τοῦτ' ἔπος εἰπεῖν,
 “τὸν σοφὸν ἐν Μούσαις Κύπρις ἔτρωσε μόνη”;

VI

ἄκρητον μανίην ἔπιον· μεθύων μέγα μύθοις
 ὤπλισμαι πολλὴν εἰς ὁδὸν ἀφροσύνην.
 κωμάσομαι· τί δέ μοι βροντέων μέλει ἢ τί κεραυνῶν;
 ἦν βάλλη, τὸν ἔρωθ' ὄπλον ἄτρωτον ἔχω.